

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **J.Z., V., M.,** zast. JUDr. D.H., advokátkou, P., K., proti žalovanému: **S.,** spol. s r. o., K., S., zast. JUDr. J.F., advokátom, K., B., **o zaplatenie 15.684,12 Eur (472.500,- Sk) s príslušenstvom a náhradou škody 86.304,19 Eur (2.600.000,- Sk),** o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 15. júla 2008 č. k. 21 Cob 331/2007-419, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Galante **čiasťočným** rozsudkom zo dňa 16. novembra 2006 č. k. 9 Cb 174/1998-347 žalobu v časti o 472.500,-- Sk zamietol. O trovách konania nerozhodol, nakoľko o nich rozhodne v konečnom rozhodnutí vo veci.

Z odôvodnenia čiastočného rozsudku vyplýva, že žalobca návrhom zo dňa 17. augusta 1998 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 472.500,-- Sk, titulom zľavy z ceny v dôsledku väd tovaru, ktorý bol žalobcovi dodaný žalovaným. Žalobca pôvodný návrh rozšíril o náhradu škody vo výške 2.600.000,-- Sk a súd zmenu návrhu uznesením zo dňa 29. januára 2002, pripustil.

Žalovaný s návrhom nesúhlasil a žiadal ho ako nedôvodný zamietnuť, pretože žalobca si už pred začatím konania uplatnil iný z nárokov z väd tovaru, a to odstúpenie od kúpnej

zmluvy, a to vrátením kúpnej ceny. Zároveň si žalobca nesplnil notifikačnú povinnosť a vady nákladného motorového vozidla riadne neoznámil.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, spisovým materiálom a zistil, že žalovaný ako predávajúci dodal žalobcovi ako kupujúcemu tovar – vozidlo L. 18.33 TBV, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. novembra 1993. Žalobca tovar prevzal a zaplatil kúpnu cenu 2.362.500,- Sk a v záručnej dobe vozidlo reklamoval a v dôsledku pretrvávajúcich vád podaním z 25. októbra 1994 od zmluvy odstúpil, čím podľa neho vyjadril, že zmluva bola porušená podstatným spôsobom a zvolil si jeden z nárokov z vád tovaru. V decembri 1994 podal žalobca žalobu o vrátenie kúpnej ceny. Toto konanie bolo zastavené (7 Obo 355/2000).

Súd pri posudzovaní žaloby vychádzal z ustanovenia § 436 ods. 1, 2 veta druhá Obch. Z. a mala za zistené, že odstúpením od zmluvy zo dňa 25. októbra 1994 a uplatnením tohto nároku z vád tovaru, si žalobca zvolil jednu z alternatív. Z tohto vyplýva, že uplatnením si nároku z vád tovaru vo forme odstúpenia od zmluvy a s tým spojenými dôsledkami, žalobca stratil možnosť uplatnenia si iného nároku z vád tovaru tak, ako to vyplýva z ust. § 436 ods. 1 Obch. Z. Zo stanoviska žalovaného prezentovaného v priebehu konania je zrejmé, že nesúhlasil so zmenou nároku z vád tovaru.

Z uvedeného dôvodu súd žalobu v časti uplatnenej zľavy z ceny zamietol a rozhodol len o tejto časti podľa § 152 ods. 2 O. s. p. O trovách konania rozhodne v konečnom rozhodnutí.

Žalobca podal proti čiastočnému rozsudku odvolanie v zákonnej lehote a navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe v tejto časti vyhovieť resp. zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V odôvodnení odvolania namietal zmätočnosť ako i nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ako i neúplné zistenie skutkového stavu veci a následné nesprávne právne posúdenie. Vytýkal súdu, že nevyhodnotil vykonané dokazovanie a nevysporiadal sa

s otázkou, či zo strany žalovaného došlo dodaním tovaru s vadami k porušeniu zmluvy podstatným alebo nepodstatným spôsobom.

Žalobca v odvolaní pripustil, že pôvodne sa v konaní Krajského súdu v Bratislave domáhal proti žalovanému zaplata 2.362.500,- Sk titulom odstúpenia od zmluvy, avšak aj v tomto konaní zmenil petit návrhu tak, že sa domáha zaplata zľavy z ceny vo výške 472.500,- Sk, nakoľko podstatné porušenie zmluvy nebolo možné žalovanému preukázať a žalovaný s odstúpením zmluvy nesúhlasil, ani s vrátením kúpnej ceny.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací prejednal vec podľa § 214 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 101 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok i konanie, ktoré mu predchádzalo a vyslovil, že rozsudok prvostupňového súdu ako i vykonané dokazovanie a vyhodnotenie dôkazov, nie je zmätočné, ani nepreskúmateľné. Stotožnil sa taktiež so záverom súdu o nedôvodnosti žaloby, preto napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

Žalobca podal proti odvolaciemu rozsudku dovolanie podaním zo dňa 30. septembra 2008 podľa § 237 písm. f/, § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

V odôvodnení dovolania uviedol, že žalobca nikdy netrval na tom, že došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy a listom z 24. 10. 1994, len žalovaného upozornil na nedostatky predmetného motorového vozidla, o čom svedčí aj zmena petitu žaloby a doplnenie žalobcu z 05. júna 1997. Odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok, pričom prvostupňový súd sa dostatočne nezaoberal a neodôvodňoval, na základe akých skutočností a právnych dôvodov dospel k záveru, že žalobca od zmluvy odstúpil. Vzhľadom na uvedené považuje rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený prvostupňový rozsudok, za zmätočné a v tejto súvislosti poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zastáva názor, že napadnutý odvolací rozsudok a konanie pred odvolacím súdom je napadnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom, teda neexistuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p., neexistuje ani dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pretože rozhodnutia súdov nespočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Ďalej poukázal na to, že dovolaniu bráni § 239 ods. 1 O. s. p., pretože dovolanie nie je prípustné, nakoľko odvolací súd nezmenil rozhodnutie prvostupňového súdu.

Žalovaný si uplatnil a vyčíslil trovy dovolacieho konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci vrátane paušálnej náhrady (prevzatie a príprava, podanie na súd vrátane DPH), ktoré v podaní i vyčíslil (na l. č. 441).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1) vec preskúmal podľa § 242 ods. 1 a § 243 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní rozsudku v rozsahu napadnutého dovolaní a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až § 239 O. s. p.

Z uvedených ustanovení vyplýva, že dovolanie sa za určitých podmienok pripúšťa, jednak proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu a jednak len v prípadoch, ak sú rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu rozdielne, ale pri potvrdzujúcom rozhodnutí odvolacím súdom dovolanie prípustné nie je, ak nebolo pripustené.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo povahu

predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. Na to, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1). V prípade, že dovolací súd zistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je však daná len tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade v zmysle § 237 rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo.

V predmetnej veci podal žalobca dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, čo vyplýva z obsahu podaného dovolania.

Ak je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým bol výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdený, je dovolanie prípustné len vtedy, ak súd vyslovil prípustnosť dovolania, pričom v predmetnej veci nejde o tento prípad. Z uvedeného teda vyplýva, že zákonné podmienky pre podanie dovolania podľa § 238 O. s. p., neboli splnené.

Podľa § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd preskúmava rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu napadnutého výroku, ktorý vymedzuje kvantitatívna stránka dovolania. Dovolací súd je teda viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom.

Z podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s názormi vyslovenými prvostupňovým ako i odvolacím súdom a vytýkal im aj to, že nebolo vykonané aj ním navrhované dokazovanie resp. súd prvého stupňa sa nezaoberal jeho námietkami a následne súdy vyslovili nesprávny právny záver. Vzhľadom na tieto skutočnosti vznesené v dovolaní sa dovolací súd zaoberal skúmaním, či nedošlo k porušeniu ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom, sa rozumie taký postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať tie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Skutočnosť, že súd nevykoná účastníkmi navrhované dôkazy, ani takýto jeho postup, nemožno hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom. Rozhodnutie vyjadruje nezávislé postavenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. O takýto prípad by išlo však vtedy, ak by súd svojim procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo v tomto prípade nebolo preukázané. Podľa názoru dovolacieho súdu nedošlo pri rozhodovaní odvolacím súdom k takým procesným vadám konania, ktoré by mali za následok vyslovenie, že účastníkovi (žalobcovi) bola odňatá možnosť konať pred súdom tak, ako to predpokladá ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Taktiež neboli zistené ani iné vady konania, pre ktoré by zakladali postup podľa § 237 O. s. p.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu, neznamená právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu resp. na spravodlivý proces, by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/2001), ale aj tým, že súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, alebo ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Naplnenie uvedených skutočností v predmetnej veci nebolo zistené. Taktiež článok 6 ods. 1 dohovoru, nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (G. proti Š.).

Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozsudku, stotožnil s názorom vysloveným prvostupňovým súdom bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie proti čiastočnému rozsudku podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd v konečnom rozhodnutí vo veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. decembra 2009

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková